

Teesie

2005 – 2006 / 1

Kelionė

REDAKCIJOS SKILTIS

IŠ DIENORAŠČIO

Kelionė tęsiasi

Einame, bėgame, keliaujame... Aplankytos vietos, sutikti žmonės įsirežia į atmintį, gyvena prisiminimuose, įsipina į malda.

Visos mūsų kelionės neatsiejamos nuo mokymosi. Atidus žmogus visada stebi, semiasi patirties, turtina savo pažinimą. Ir nesvarbu, ar nukaksime už jūrų marių, ar į kurį nors Lietuvos kraštą – visur sutiksime žmonių, iš kurių verta pasimokyti.

Šią vasarą daugelis buvome Kelne Pasaulio jaunimo dienoje. Šis laikas kiekvienam buvo vertingas ir brangus, dovanojęs galimybę pabūti viso pasaulio Bažnyčios nariams kartu, pajusti vienybę, išgyventi bendrystę.

Vasara taip pat yra stovyklų ir piligriminių žygių metas. Į ten kiekvienas pasiimame tai, kas svarbiausia. Išsivisdamas savo mokinius, Jėzus pasakė: „Nesineškite pinigėlių, nei krepšio, nei apavo“ (Lk 10, 4). Ką tuomet pasiimti? Turbūt troškimą atrasti ir patirti, dalytis tuo, kas svarbu, besiklausančią ir besimokančią širdį.

Sugrįžę į Seminariją, tikriausiai daugelis refleksijoje rašėme, kad pailsėję ir kupini naujų jėgų, džiugiai žengsime pašaukimo keliu. Tai dar viena kelionė. Ne tokia akivaizdi kaip anos, bet tikra ir ne mažiau (o gal ir daugiau) svarbi. Laimingas, kas turi ištikimų bendrakeleivių ir gerų vadovų. Galiausiai visos šios kelionės sutelpa į vieną vienintelę – gyvenimo kelionę. Visi mūsų keliavimai turi tikslą – Tėvo namus, tikrąją Tėviškę, į kurią tikėjimo keliu liūdni ir linksmi skubame. Laimingi, kas keliauja ne rūškanais veidais, o savo kasdienėje patirtyje džiaugsmingai atranda šviesių ir viliojančių Amžinybės atšvaitų.

Kęstutis Palikša

Brangusis Jėzau, aš būtinai turiu išmokti melstis. Bet žinok, jei nori, kad būčiau nuoširdus, turiu prisipažinti, kad dažnai net ir nenoriu melstis. Trukdo tiek daug nereikšmingų dalykų. Jėzau, iš savo gailėstingumo sujunk mano norus ir poreikius, kad trokščiau to, ko man tikrai reikia. Tavo vardu, dėl Tavęs meldžiu. Amen.

Thomas MERTON

Sunki, bet miela Seminarija...

Seminarijos labai laukiau. O dabar taip sunku anksti keltis. O taip ryte traukia pamiegoti... Penkios minutės miego ryte – tiesiog auksinės. Toks apsnūdęs net gerai negirdžiu čirškiančio žadintuvo. Nenoriu keltis, bet pagalvoju, kad jei dar kiek pagulėsiu, tai reikės eiti į rektoratą. Tada apsnūdymas kaipmat dingsta.

Kai buvau propedeutiniame kurse, galvojau, kad klierikai tikrai šventesni nei kiti žmonės. Pagyvenau Seminarijoje ir supratau, kas yra kas. Sutikau nuoširdžių, noriai bendraujančių, neatsisakančių padėti klierikų. Turiu gerų draugų, kuriais, manau, galiu pasitikėti. Žinoma, gerų draugų niekada nebūna per daug. Yra ir tokių, su kuriais nesinori susitikti, sunku bendrauti. Turbūt keliauti Seminarijos kelionę ir kitiems nėra lengva.

Kai liūdna, einu į koplyčią. Labai džiaugiuosi, kad dažnai būna adoracija. Tada dalijuosi su Jėzumi viskuo, kas gyvena mano širdyje. Mus moko, kad malda klieriko, kunigo gyvenimo kelionėje turi būti svarbiausia. Manau, kad ir aš to noriu.

Studijos? Aišku, jos svarbu. Čia gi aukštoji mokykla. Vis dėlto dažnai prisimeinu vieno žmogaus žodžius: „Sukauptos žinios dažnai užsimiršta, o va, nuoširdumas, žmogiškumas išlieka.“

Truputį pasiilgau namų. Kartais taip norisi bent trumpam grįžti ir pabūti. Įdomu, ką veikia mano tėtis ir mama? Meldžiuosi už juos, kad Dievas padėtų. Turiu likti čia. Regula, bendra drausmė.

Sekmadienio praktika – ligoninėje. Ten man eiti gana nedrašu. Ypač neįjauki reanimacijoje. Bet turiu eiti. Tenka sutikti tokių žmonių, kurie Dievo netiki, piktai sutinka, o kiti – labai nusivylę kunigais. Kartą įėjęs į palatą paklausiau, gal kas norėtų priimti Komuniją, priėmė išpažinties ar šiaip pasikalbėti su kunigu, tai man sakė: „Mums panų reikia, o ne kunigo. Mes gyventi ruošiamės, o ne mirti“. Vis dar daug žmonių mano, jog kunigo pasirodymas atneša žemiškos gyvenimo kelionės pabaigą, todėl tokį susitikimą reikia kuo ilgiau atidėti. Viešpatie, kokie tikėjimo skelbimo dirvonai! Kas belieka? Tik drąsiai keliauti tolyn, prašyti pagalbos sau ir kitiems...

Stanislav VALIUKEVIČ (I k.)

Tėve mūsų, tu man esi toks nepasiekiamas ir neprieinamas. Galiu Tau drąsiai pasakyti, kad ši mano kelionė žemėje nėra apstai meilės, džiaugsmo kaip kad norėjai. Kelias, kurį pirmas parodė per Golgotos kalno viršūnę – neatrodo pats tiesiausias į laimę, kurios noriu jau čia. Ir dabar. Ir apščiau... Niekaip negaliu suprasti, kodėl siūlai kryžių, kai prašau ko nors paprasto ir giedro:

šypsenos, draugo, paguodos.

Tu nori, kad Tave atpažinčiau, kuris pasislepi visose kelionėse, gyvenimuose ir darbuose, kad būtum prie žmonių. Išpilk malonių lietuvių mums visiems ir galėsime artėti vis į Tave, visų žmonių uostą.

Amen.

John FORSTER

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Kelionės, kurios atgaivina...

Ar niekuomet, kai ėjote išpažinties, iš kunigo neteko išgirsti: „Už atgailą, mielas broli, nukeliauk piligriminę kelionę į Marijos šventovę“? Jei dabar tokios atgailos labai retos, tai anksčiau jos pasitaikydavo labai dažnai. Kelionė į šventąsias vietas buvo daugelio krikščionių svajonė. Nes tai padėdavo pakeisti savo gyvenimą, išgyventi tikrą Dievo artumą, skatino pamaldumą ir amžinybės ilgesį.

Piligriminė kelionė ypatinga tuo, kad ji panaši į bet kurią gyvenimo kelionę. Tikroji piligrimystė – vidinė kelionė, kurioje keliaujantįjį nuolat lydi nusiteikimas ieškoti Dievo, malda, ypatingų malonių troškimas ir jų prašymas. Tokių kelionių tikslas susijęs su atmintinų vietų, šventųjų relikvijų, bažnyčių, koplyčių lankymu ir karšta malda piligriminėmis tradicijomis garsiose šventovėse.

Būtinai piligrimo atributai – kepurė nuo kaitrios saulės, lazda šunims nuvyti, kelionės krepšys, kuriame duonos kriauklė badui nubaidyti ir rožinis nuo velnio apsiginti. Nuo seno piligrimo ženklų buvo kriauklė. Mat kriauklės – sraigių nameliai, kartu su savo gyventojais nors ir labai lėtai vis dėlto gali nukeliauti iš vienos vietos į kitą, todėl jos – klajoklės puikiai tiko pažymėti keliones į šventąsias vietas. Be to, kriauklė – prisikėlimo simbolis, nes po ilgo slypėjimo po storu kiautu iš jos iškyla perlas – amžinojo dangaus turto simbolis. Taip ir piligrimai po kelionės jau tampa kitokie, savyje nešasi tvirtesnio tikėjimo patirtį, kuri gyvenimo sunkumuose tampa tikru lobiu.

Pačios seniausios krikščionių piligriminės kelionės driekėsi į Santjagą de Kompostelą, Romą, Jeruzalę, o vėlesniais laikais – į Lurdą, San Džovani Rotondo, Medžjugorę. Beveik visi krikščioniški kraštai nuo senų laikų turėjo daugiau ar mažiau garsią šventovę, kurią piligrimai kasmet noriai lankydavo. Ypač tokios šventovės būdavo prisimenamos užklupus įvairioms negandoms. Lietuvoje beveik visos piligrimystės vietos susijusios su Švč. Mergelės Marijos kultu: Šiluvos Ligonių sveikatos ir Vilniaus Aušros Vartų Gailėstingumo Motinos, Pivašiūnų Nuliūdusiųjų paguodos, Trakų Lietuvos globėjos Marijos paveikslai vainikuoti popiežiškėmis karūnomis. Nuo seno piligriminėmis tradicijomis garsios Žemaičių Kalvarijos Marijos paveikslas dar laukia tokios karūnos ir titulo. Seniau, jei tik žmogus patirdavo malonių, tai skubėdavo koku nors ženklų apie gautąsias dovanas paliudyti. Tai primena daugelyje šventovių kabantys auksiniai ar sidabriniai votai, brangūs papuošalai ir kitos dovanos. Savo intenciją žmogus tikrai ilgai širdyje nešiojosi ir labai pasitikėjo Dievo ir Jo šventųjų pagalba ir buvo padaręs tam tikrus įžadus. Vilniuje, Aušros Vartų koplyčioje, tarp širdies, rankos, kojos formos votų galima pamatyti sidabro plokštelėje iškalstytą seną automobilį. Pasirodo, jog žmogelis su senu griozdu vyko į tolimą kelionę, kurioje jo mašinėlė labai dažnai gedo. Pamaldus keliautojas pažadėjo ne tik piligriminę kelionę, bet ir solidžią dovaną Gailėstingumo Motinai, jei tik ši jam padėtų sėkmingai namo parsikapstyti. Visa išvyka baigėsi laimingai ir pažadą teko tesėti.

Į piligriminės kelionės maldininkai beveik visada eidavo pėsčiomis pavieniui arba grupėmis su bendraminčiais, o atlaidų dienomis plūsdavo tiesiog miniomis. Pėsti į keliones išsiruodavo ne tik iš savo neturto, bet ir todėl, kad tai būdavo atgailos kelionės, kuriose reikdavo prisiišti tikro vargo ir nepretėklių dalį. Pavieniai piligrimai savo kelionėse neretai

dar būdavo priversti prašyti išmaldos, nes iš namų įsidėtų išteklių ne visada užtekdavo alkiui numarinti. Be to, pakelių plėšikai nesnaudavo ir nevengdavo patikrinti piligrimų krepšių. Kai maldininkai eidavo į tolimas piligriminės kelionės, neretai juos lydėdavo ir keli ginkluoti „apsauginiai“.

Kelionėje piligrimai kalbėdavo ar giedodavo savas arba tame krašte paplitusias maldas ir giesmes. Procesijos priekyje visada eidavo maldininkas su kryžiumi tam, kad visiems primintų, paskui ką turi sekėti tikrasis krikščionis. Kartais maldininkų priekyje eidavo kapa apsisiautęs kunigas, o ypatingais atvejais ir pats vyskupas. Tokią procesiją pamatę žmonės nukeldavo kepurės, vaikaliai ir palaidi šunys kurį laiką procesiją sekėdavo iš paskos. Bažnyčios ir vienuolynai, pamatę piligrimų būrius, uoliai skambindavo varpais, dvasininkai išeidavo keleivių pasitikti. Jei beeinančios procesijos

susidurdavo, kartais kildavo muštynės, nes daugelis varžydavosi dėl išskilmingesnio priėmimo ir geresnės vietos pačioje piligriminėje šventovėje.

Dažniausiai šventovėje piligrimai trokšdavo pabučiuoti relikvijas, akmenis, sienas ar

grindis, apeiti keliais, paliesti galva, ranka ypatingas ir stebuklais garsėjančias vietas. Beveik visada piligriminių kelionių pradžioje ar pabaigoje maldininkai stengėsi giedoti, dalyvauti Šv. Mišiose. Beveik visose piligrimystės vietose maldininkai nakvodavo. Kai kada per naktį piligrimai snaudavo net ir pačioje bažnyčioje. Iki mūsų dienų Ispanijos šv. Jokūbo Vyresniojo katedroje yra išlikęs didžiulis smilkytuvas, iš kurio kylantis dūmas nustelbdavo bažnyčioje nakvojusių nesipraususių maldininkų paliktą tvaiką. Kai kur būdavo įrengiamos specialios nakvynės vietos ir užėigos maldininkams. Neretai maldininkai už nedidelį mokestį nakvodavo pas vietinius gyventojus troboje arba daržinėje ant šieno. Iš pravažiuojančių piligrimų pragyvendavo bandelių kepėjai, įvairaus laipsnio relikvijų pardavėjai, žvakių liejėjai, votų ir kitų religinių ženklų gamintojai. Daugelyje piligrimystės vietų ir dabar esančios suvenyrų krautuvėlės turi galias praeities tradicijas.

Kelionėse išgyventas vargas, pamatyti kraštai, sukaltėtos maldos ir patirtos malonės padėdavo daugeliui maldininkų atsiversti ir atnaujinti savo tikėjimą. Sakoma, kad atrastum Dievą, pažintum žmones, šalia kurių gyveni ir net geriau suprastum save, kartais turi nukeliauti tūkstančius kilometrų. Todėl mūsų gyvenimą atgaivinančios piligriminės kelionės visada tokios svarbios ir laukiamos.

Parengė Saulius BUŽAUSKAS (V k.)

PASŅEKESIŲ MENĒJE

Keliaukite į visą pasaulį!

Ar sutikssite, kad be kelionės nebus įdomių, gerų ir turiningų atostogų? Žinoma, galima prasmingai dienas leisti ir namuose. Tačiau ir iki namų dar reikia kaip nors nukeliauti. O tai ir bus didelė ar maža, bet jau – kelionė. Kelionės būna varginančios, sunkios, įspūdingos, nepageidaujamos, laukiamos, ilgos ir dar kitokios, bet visada jos yra mūsų prisiminimų pagrindas, puiki proga paliudyti Dievą, susitikti ir susipažinti su kitais.

Kelionių vasara

Pačiame vidurvasary Vilniaus krašto klierikams važiuoti į Seminariją? Kokios tada studentiškos atostogos? Atrodė, kad to tai jau per daug. Laimei, kad teko važiuoti ne filosofijos ar teologijos mokslų kirsti, o lenkiškai kalbos padargų lavinti. Ir ne į Vilnių, o į Lenkiją, į Balstogės Šv. Jurgio kunigų seminariją. Iš Vilniaus atvykusius klierikus labai nuoširdžiai sutiko Seminarijos vicerektorius. Jau kitą dieną prasiėjo lenkų kalbos kursai, kuriuos vedė profesorius Jurgis (visai ne iš Vilniaus). Daugiau sužinojome apie šiuolaikines sekimo ir žvalgybos priemones, apie Indiją, Rusiją, kompiuterių galimybes nei apie pačią lenkų kalbą. Po pietų – laisvalaikis. Susipažinome su Balstogės apylinkėmis, vakarais žiūrėdavome lenkiškus filmus. Tai buvo pats „neskaudingiausias“ būdas mokytis užsienio kalbos.

Sekmadeniais beveik visada važiuodavome į kurią nors parapiją švęsti iškilmingų Šv. Mišių. O po jų – kelionės, susitikimai, laisvalaikis.

Lenkų kalbos studijos truko beveik dvi savaites. Paskui kažkas mus kaip apaštalus paskirstė po du ir pasiuntė... į skirtingas stovyklas žodžiu ir gyvenimo pavyzdžiu liudyti savo tikėjimo. Man su Algirdu Toliatu teko džiaugsmas vykti pas skautus. Apsistojome palapinėse miško aikštelėje, netoli didelio ežero. Tiesą sakant, jaučiausi kaip žuvis, išmesta į krantą. Buvau suskaičiavęs, net kiek dienų liko čionai iškęsti. Gerai kalbos nemokėjau, todėl bendravimas buvo labai sunkus.

Po savaitės jau ir man pradėjo patikti stovyklauti, pamažu pažinau skautišką gyvenimo būdą ir papročius. Susipažinome su miško eiguliu, kurio žmona kilusi iš Lietuvos. Jų šeima surengė mums puikią vakarienę romantiškoje miško trobelėje. Pasijutau it pasakoje.

Po skautų stovyklos vykome į Krokuvą. Stebino miesto bažnyčių puošnumas. Kai kur vitražuose matėme Aušros Vartų Marijos atvaizdą, Gedimainičių stulpus. Apsistojome Krokuvos seminarijoje. Įspūdinga buvo užsukti į Vavelio katedrą, į koplyčią, kurioje popiežius Jonas Paulius II aukojo pirmąsias Šv. Mišias. Šventovės požemiuose aplankėme žymių su Lietuva susijusių žmonių kapus. Suradome ir Adomo Mickevičiaus kapą. Buvome nuvykę dar ir į Zakopanę, kopėme į Tatrų kalnus. Gaila, kad tokiuose gražiuose kampeliuose ilgiau neužsibuvome. Taip pakeliavus po Lenkiją, teko sugrįžti į Balstogę ir išsiruoti į piligriminę kelionę. Pėsčiomis visą dieną keliavome į Čenstachovą. Kai kurie piligrimai jau keliavo net dvi savaites. Maloniai nustebino žmo-

nių vaišingumas. Pavargusius piligrimus vietiniai žmonės sveikino iš savo kiemų, mojavo, ištiesė, kas ką galėjo: vandens, pieno ar kitų gėrimų, užkandžių, saldumynų. Vieno miestelio bendruomenė pietų metui atėjus beveik 500 piligrimų paruošė pietus. Kelionėse ne tik pramokome lenkų kalbos, bet ir turėjome progą pažinti kitų kraštų įvairias pamaldumo formas ir pastoracijos būdus.

Deimantas BRAZIULIS (VI k.)

Įspūdžiai neišblėso

Lenkijoje praleidau visą liepos mėnesį, kartu su kitais Vilniaus arkivyskupijos seminaristais mokydamasis lenkų kalbos. Mūsų dėstytojas nemokėjo lietuvių kalbos, tad žodžių reikšmes bandėme „pagauti“ žiūrėdami į žodyną. Buvo neįprasta, keista, juokinga ir įdomu bendrauti.

Teko dalyvauti Elko vyskupijoje Regiel miestelyje *Carito* rengiamose vaikų stovyklose. Tarp vadovų buvo ir klierikų, vienuolė ir kunigas. Mūsų vaikų stovyklose tai nelabai įprasta. Bepigu lenkams – jų parapijose dirba žymiai daugiau kunigų nei pas mus, todėl ir stovykloje turėti kunigą visada šalia – jokia prabanga. O kunigas stovykloje labai reikalingas – ir Šv. Mišias galima kasdien švęsti, ir su Dievu susitaikyti, ir visokius ginčus dvasininkui tarpininkaujant daug lengviau išspręsti...

Vaikai iš pradžių manė, kad mes, lietuviai, nemokame lenkų kalbos, todėl nesibijodavo pasakyti ir „riebesni“ žodį, bet paskui labai domėjosi Lietuva ir lietuvių kalba. Pavyzdžiui, sužinoję kaip lietuviškai skambėtų jų vardai, ilgai raitėsi iš juoko. Stovyklos dienotvarkė irgi skyrėsi nuo mums įprastos: iki pietų maudynės, paskui rengiami žaidimai, o vakare – diskoteka. Ir taip kasdien. Žinoma, buvo ir ryto bei vakaro maldos, maldos valandėlės.

Didžiausią įspūdį paliko vienos Baltstogės miesto parapijos perdavimo iškilmės. Tokią parapijos perdavimo šventę mačiau pirmą kartą. Susirinko didžiulis būrys kanauninkų, kurie dėvėjo ne Mišių drabužius, o puošnius kanauninkiškus apdarus, atvyko ir vyskupas, į bažnyčią sugužėjo daug tikinčiųjų. Naujasis klebonas davė iškilmingą priesaiką, kurią pasirašė ant altoriaus. Pamokslą sakė ir naujasis, ir senasis klebonas. Buvo daug sveikinių, linkėjimų ir padėkų. Kai kurie parapijiečiai nubraukė ašarą. Gaila, kad į iškilmingus pietus nebuvo pakviesti – mat per kanauninkų gausą nebeatsirado vietos prie stalo. Bet per kitas Šv. Mišias būdavome pakviesti sėstis presbiterijoje, kapitulos suoluose. Kunigai sakydavo, kad čia mūsų vieta, o ne kažkur bažnyčios gale.

Paskaitos, pokalbiai man daug davė – dabar jau drąsiau einu skaityti skaitinių per lenkiškai aukojamas šv. Mišias, laisviau šia kalba bendrauju. Sutikti žmonės išliko atmintyje, jų svetingumas man labai patiko. Todėl ir toliau palaikysime ryšius, tikėdamiesi susitikti vėl – galbūt jau Lietuvoje.

Rimas KALMATAVIČIUS (IV k.)

Jaunimo dienos neprailgo

Apie XX pasaulio jaunimo dienas sužinojau dar pernai vasarą, būdamas Vokietijoje, jaunimo stovykloje. Apsidžiaugiau, kad galėsiu jose dalyvauti ir pamatyti popiežių Joną Paulių II. Visus metus planavau ir troškau šios kelionės, svarsčiau kaip nukeliausiu, ką gero ir naudingo pamatysiu. Tai buvo lyg neįmanoma svajonė, nes popiežius Jonas Paulius II jau sunkiai sirgo. Balandžio mėnesį popiežius baigė savo žemiškąją kelionę ir mano planai sužlugo. Svorsčiau: gal nevykti į pasaulio jaunimo dienas. Ne paslaptis, kad vienas pagrindinių šio renginio tikslų – pamatyti jaunimo popiežių. Ilgai paliūdėjęs ir kiek nosį nukabinęs supratau, kad Dievas su popiežiumi į Anapilį neiškeliavo ir reikia džiaugtis tuo, ką turi šiandien. Vis dėlto susitikti su viso pasaulio jaunimu rugpjūčio 11 d. išvykau su Kaišiadorių vyskupijos jaunimo centro organizuota grupe. Mūsų grupėje buvo apie 70 dalyvių. Su džiaugsmu giedodami vykome pagarbinti Viešpaties.

Mano nuotykiškai prasidėjo nuo pat pradžios, kai autobuse pastebėjau, kad keliai remiasi į kėdės atlošą. Patys galite spręsti, kaip sekėsi autobuse miegoti tiek važiuojant pirmyn, tiek atgal. Vokietijoje bastėmės po Berlyną. Čionai aš jau trečią kartą. Nieko įspūdingo. Tik buvo malonu pristatyti miestą tiems, kurie jame svečiuojasi pirmąsyk.. Mane sudomino Evangelikų katedra su kupolu, sarkofagais ir muziejus su įspūdingais architektūros radiniais. Vieną savaitę svečiavomės Magdeburgo vyskupijoje. Gyvenome Halės mieste po du šeimose. Dienomis dalyvaudavome bendruose renginiuose, kurie paliko šiltų ir gražių įspūdžių, o vakarais mačiau, ką jaunimas laisvalaikio veikia. Nustebau, kad jaunimas iš kitų šalių taip nuoširdžiai bendravo, greitai susirado naujų draugų.

Vieną dieną visas Magdeburgo vyskupijoje viešintis jaunimas suvažiavo į Mišias, jas aukojo J. E. vyskupas Gerhard Feige, o vėliau tautos prisistatė ir tai man labai patiko. Po lietuvių prisistatymo išgarsėjo mūsų lietuvaitės su tautiniais drabužiais, joms netrūko nei dėmesio, nei dovanų. Kitą dieną praleidome vokiečių šeimose. Namų šeimininkas paskutinį vakarą pasakė, kad jis netikintis. Pamatęs tiek daug tikinčio jaunimo iš viso pasaulio, prisipažino nustebeš, sakė, kad dabar net jo gyvenime tikriausiai bus pokyčių.

Niekad taip nesidžiaugiau kaip Kelne sutikęs nepažįstamą lietuvį, kuris moka kalbėti gimtąja mūsų abiejų kalba. Tikrą džiaugsmo šoką gavau, kai pamačiau Lietuvos vyskupas: R. Norvilą, E. Bartulį ir Kardinolą A. J. Bačkį, atvykusius pas mus į jaunimo dienas. Kai ganytojai su jaunimu bendravo, atsakinėjo į klausimus, vedė katechezes, šventė Eucharistiją, dalyvavo Kryžiaus kelio maldoje, kartu pietavo ir visi dalijomės tuo pat maistu, galima buvo pajusti tikros bendruomenės gyvenimą. Džiaugiuosi, kad laisvalaikio nereikėjo nuobodžiauti, laukė daug užsiėmimų: diskusijų, filmų, koncertų... Kelne gyvenau šeimoje. Labai susidraugavau ir, kai reikėjo išvykti, šeimininkų vaikai labai liūdėjo. Buvo pikta, kad be bilieto manęs nenorėjo įleisti į pagrindinį Kelno stadioną. Pasitaikė geras rusas, kuris atidavė bilietą. Atsirado dar geresnis „apsaugininkas“, kuris per paplūdimį ir tankius krūmus slapčiomis įleido mane į stadioną. Taip galėjau su visais kartu dalyvauti įspūdingose XX pasaulio jaunimo dienų atidarymo Mišiose, kurias celebravo J. Em. Kardinolas Joachim Maisner. Jis, kaip ir popiežius Jonas Paulius II moka jaunimą prakalbinti. Šv. Mišių dalyviai buvo be

galo energingi ir įvairiais būdais reiškė savo džiaugsmą. Didžiulį įspūdį paliko rankomis sukeltos bangos, kurios, atrodė, neturi nei pradžios nei pabaigos. Kelno katedra pasirodė kaip dangiška Dievo buveinė, bylojanti apie senuosius krikščionybės laikus. Ilgai lauktas popiežiaus Benedikto XVI plaukimas laivu ir žmonių bridimas į Reiną priminė Jono Krikštytojo misiją. Aš popiežių įsivaizdavau kaip labai didingą, beveik sudievinatą žmogų. O jį pamačiau iš arti, pats nustėrau. Atrodė, lyg būtų sustojęs laikas. Popiežius tikrai panašus į mus, tik apdovanotas Dievo dovana.

Kai Marienfelde pamačiau gausybę maldininkų iš viso pasaulio, tik tada supratau, koks skaičius yra milijonas. Vigilijos vakaras ir žvakių šviesoje praleista naktis buvo Kristaus teikiamos meilės, vienybės ženklų. Jaunimo dienos baigėsi Šv. Mišiomis ir popiežiaus Benedikto XVI palaiminimu jaunimui, kurio troškimą garbinti Viešpatį ir skelbti savo tikėjimą nieko nebijant iš šios kelionės parsivežiau kaip šviesiausią prisiminimą.

Laurynas VISOCKAS (II k.)

Pažink ir kurk...

Jau antri metai dalyvauju Panevėžio krašto ateitininkų stovykloje. Šiais metais stovykla buvo originaliai pavadinta: „Pažink ir kurk“. Stovyklos tikslas – vaikus įtraukti į kūrybinį darbą ir supažindinti su krašto istorija. Stovykloje teko būti (kaip vaikai pavadino) saugotoju, „slaptąja akimi“, kuri stebėjo kiekvieną vaikų žingsnį. Toks Kipso

darbas man labai patiko, nes mačiau kiekvieno įdėtą pastangą bendrauti, įsitraukti į programą. Mačiau, kaip nepailstantys stovyklautojai krėtė pokštus, žaidė, išdykavo, šurmuliavo per Šv. Mišias, o po Komunijos nurimdavo, kaip žavėjosi gitaros skambesiu.

Visą stovyklą vaikų lūpose skambėjo magiškas žodis – KELIONĖ. Stovyklos vadovai labai stengėsi, kad tai būtų džiaugsmas visiems dalyviams. Aplankėme kelis muziejus, ropštėmės ant Puntuko, didžiausio Lietuvos akmens, galvojome apie tikrąją žmogaus laimę, kai kopėme į Laimės žiburį, dairėmės po parkus. Vaikams labai patiko kelionė siauruku. Buvo daug nuovargio, išbandymų, bet tai tik išėjo į gera. Grįžtant namo, traukinuko vagonuose aidėjo su nuovargiu lenktyniaujančios dainos. Galiausiai miegas dainas nugalėjo ir buvo girdėti tik knarkimas.

Kelione linksmybės nesibaigė. Visi iki vieno buvo nuvargę ir lovos laukė kaip išganymo. Gilią naktį vaikus aplankė dar vienas išbandymas – naktinis desantas. Vidurnaktį, kada miegelis pats saldžiausias, vaikai buvo išversti iš lovų, nes juos sukrėtė žinia: dingo keturi vadovai ir reikia jų ieškoti. Vaikų išgąstis visiems vadovams kėlė šypsenas. Palakstę naktį po miškus, vaikai su džiaugsmu surado vadovus ir krito į lovas it musės į barščius... Tai bent nuotykiškai! Ir Tau linkiu patirti tokį džiaugsmą!!!

Andrius MEŠKAUSKAS (II k.)

NORIU DANGAUS

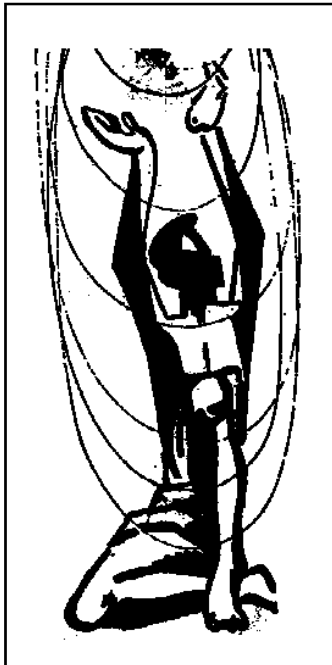
Keliauju ir nepaliauju šaukti

Malda – tai pats tikriausias kelias. Kartais tai magistralė, platus vieškelis, o neretai – siauras, krūmokšnių gožiamas takelis. Tai ne tik kelias pas Dievą, bet ir tiltas į kitą žmogų. Kelias, kuris gali padėti priimti tikrovę tokią, kokia ji yra...

Dievo tylėjimas, asmeninis, o kartais ir bendras pralaimėjimas, nesėkmės, kasdieniška rutina, tavęs nemėgstantys ir nemėgstami veidai... Kas to nepatyrė? Kas nebuvo nuklydęs į tokius gyvenimo vingius? Taip lengva kaltinti Dievą, kad Jis kurčias arba užsnūdęs, o gal ir visai Jo nėra. Daug sunkiau pasakyti: „Ateik, Jėzau, nes aš pykstu, aš tiesiog degu pavydu, kerštu, nes man skauda, kai šitaip įžeidinėja“. Taigi visai ne pro šalį išmokti melstis net maštant pikta. Nereikia atskirti savo išdidumo, geismo, piktumo, ambicijų ar godumo nuo maldos ir viso to savyje nuneigti. Geriau apie tai pakalbėti. Tegul ir monologu, nes puikiai žinome, kad daugelis dalykų Dievui nepriimtini. C. S. Lewis pataria atverti Dievui tai, kas yra mumyse, o ne kas turėtų būti. Savo nepaklusnumą galime atiduoti į Dievo rankas, kad Jis džiaugtųsi mūsų artumu. Su skauduliais galime pasislėpti nuo kitų, kurį laiką – nuo savęs, bet niekada – nuo Tėvo. Tokia kelionė neišdegs.

Šių laikų krikščionis maldoje paprastai daug kalba, o kai nusibosta arba sunkios mintys lyg akmenys prislegia sielą, tada ima tylėti. Žmogus klausosi rūpesčių užesio, negirdėdamas nei liturgijos vyksmo, nei skelbiamo Dievo Žodžio. Mechanškai atkartoja atsakymus, o mintys keliauja sau, prilipusios prie tikrovės. Taip svarbu surasti drąsos tą kasdienę rutiną ir visus skaudulius delne ištiesti Dievui, atpažinti skaitiniuose savo išgyvenamą situaciją. Nes Dievui ir nuoširdžiai tikinčiam žmogui nieko nėra šiaip sau. Visur su krikščionimi Jėzus eina kartu. Augustinas sako: „Jis keliauja – Tas, kuris yra žmogaus kelias“. Jėzus eina paskui žmogų net ir dulkėtais šunkeliais, moka būt žemiausias. Jam nenuobodu išklaudyti viską, ką jis puikiai žino. Jėzui labai svarbus kiekvienas žmogaus širdies išgyvenimas. Kitiems, net tau pačiam kokia gyvenimo smulkmena atrodo bereikšmė, o Dievui ji įdomi ir svarbi. Jis stebi visus tavo gyvenimo judesius, nuopuolius ir ieškojimus, žino visas kančias ir džiaugsmus, supranta mūsų jausmus bei aistras ir dovanoja mums laisvę. Tai vienu ypu sunku priimti. Reikia pabūti vienišam, išjuoktam, apleistam, kęsti nepriteklis, būti atstumtam, patirti negalią, kad kartu su Jokūbu rikte suriktum: „Iš tikrųjų Viešpats yra šioje vietoje, bet aš to nežinau“ (Pr 28,16). Tenka išbraidyti bedugnes, purvus, kad galėtum pasijusti bejėgis ir šauktis Jo pagalbos. O išsigelbėjęs nusišypsai: „Mane išnešė Dievas“.

Šventasis Raštas yra pilnas tokių liudijimų, atsivertimų

ir... vėl nusigręžimų. Deja, Raštas kalbina, o daugelis puslapių manęs nemaitina, o dargi pasėja sumaištį, prieštaravimus, pasimetimą. Nejau tai Tavo, Viešpatie, Žodis apie pamerkimą, atstūmimą, prakeikimą, žudynes ir kietas „aš jūsų nepažįstu“? Tam, kad tokia marga ir amžinai bylojanti Knyga mane prakalbintų, prisijaukintų, reikia kiekvienam savo žingsniu, savo ritmu ją skaityti. Net iki nuobodulio įkyrėję tekstai vis prie jų sugrįžtant gali iš naujo nustebinti ir mane apdovanoti. Tai yra tikinčio žmogaus maldos kelias su Amžinuoju Laišku. Todėl neverta skaityti daug ir labai intensyviai. Nuo sotaus maisto greitai persivalgoma. Taip ir nuo Rašto, nuo ilgų maldų gali sutrikti dvasinis virškinimas. Geriau kelias akimirkas, po truputį savo sielą pratinti prie dvasinio maisto. Nejaugi Tėvui turėčiau drovėtis pasakyti: „Jau gana, turiu pailsėti, nes nesugebu su Tavimi nuolat pasilikiti“. Bet kokioje kelionėje labai svarbu nuoširdumas. Su savimi, su bendrakeleiviais ir su kelionės Vadovu. Kodėl keliaujant reikėtų vaidinti ir apsimitinėti, jei nesu koks vagis, plėšikas? Sąžinės sąskaita, kurią mokosi atlikti kiekvienas brandus krikščionis – tikra maldos kelionė atgalios, per dienos susitikimus, nuveiktus ir apleistus darbus, pasakytus žodžius ir iškrėstas šunybes. Kur sutikau Viešpatį akis į akį, o kur nuo Jo bėgau. Kur Dievas veikė vienas, o aš tiesiog poilsiauvau ar Jam trukdžiau. Dievo akivaizdon, į Jo glėbį dedu tai, ką per visą dieną keliaudamas rinkau ir barsčiau.

Panašiai ir kelyje į Susitaikymo sakramentą, kuriuo einu švęsti Dievo gailestingumo. Iš pradžių viskas būna juokinga, keista, nereikalinga arba labai jau formalu. Bet štai ištinka koks nors įvykis, susitikimas, ir sieloje nuskamba paraginimas, toks kirbėjimas, ilgesys, atvirumo trauka. Tada svirstau, gailiuosi ir visa atiduodu Jėzui. Dėkoju, galbūt pasitaisau ir vėl puolu. Toks tikras kelias į Dievo gailestingumo glėbį ir nuolatinis keliavimas su savo silpnumu. Tai asmeniškios maldos kelionės.

O kartu su bendruomene maldoje keliauju Šv. Mišiose ne tik per visus Jėzaus gyvenimo įvykius, bet ir ieškau Dievo ženklų Senojo Testamento raštuose, nešu prašymuose savo ir daugelio pasaulio žmonių troškimus, žingsniuojau Komunijos – paties giliausio vienybės ženklo. Šv. Mišių maldos kelionė labai ilga ir tolina. Tik kaip toli aš pats į ją išsiruošiu?

Tikėjimas, malda – tikras darbas. Ilgas, kasdieniškas, sunkus, bet nenuobodus, nes šitoje kelionėje visada galima rasti kryžkelių, kuriose tenka vis apsispręsti: o kur toliau? Net plentų, vieškelių, keliukų kryžkelės – kryžiaus formos, todėl jose ne veltui statomi kryžiai, kad bylotų: nuolat rinkis gyvenimo kelią, o ne pražūties...

Saugiausia ir pati tikriausia mūsų vieta – Tėvo prieglobstis. Sugrįžimas ir pasilikimas Tėvo glėbyje kaip Rembranto drobėje – štai tikroji mūsų malda. Na ir kas, kad esame purvini, basi, apskurę, kad stokojame kilnių sparnuotų žodžių ir net minčių. Esam Tėvui brangūs tokie, kokie esam.

Kunigas Joseph Berg

SEMINARIJOS KRONIKA

Rugpjūčio 27 d. – Pailsėję ir padirbėję, po svečias šalis pasižvalgę, nė nepajutom, kad vasara jau praėjo ir teko apsiprasti su mintimi: trumpos vasaros atostogos ištirpo, sveikas sugrįžęs (atvykęs) į Seminariją. Kaip visada, daugybės pačių ypatingiausių įspūdžių ir išgyvenimų neįmanoma nei aprašyti, nei papasakoti.

Rugpjūčio 28 d. – Studijas pradėjome piligrimine kelione į Žemaičių Kalvariją. Prie buvusios Kęstaičių bažnyčios pamatų mus pasitiko Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, nuodugniai papasakojęs apylinkių ir bažnyčios istoriją. Kęstaičiai garsūs ir tuo, kad čia kadaise buvo įvairaus troškulio kamuojamų kunigų prieglauda. Nuo Alsėdžių iki pat Žemaičių Kalvarijos bazilikos keliavome pėsčiomis. Kelyje nuoširdžiai meldėmės, giedojome. Laukia ilgi mokslo ir įvairiopo formacijos metai, mums prireiks tikrai daug jėgų ir gausių Viešpaties malonių.

Tađdien dar ėjome Kryžiaus Kelią, bandėme giedoti „kalnus“, pirmą sykį čia atvykusieji lietui skalbiant bent tris kartus gulėsi ant žemės, o kiti kėlė į dangų rankas. Tai bent maldingumo patirtys!

Rugpjūčio 29 d. – Apžiūrėjome Žemaičių Kalvarijos bazilikos turtus, meno lobynus. Apgailestaujame, kad nepavyko net nosies įkišti į vieną slaptą kambarėlį. Turbūt nedavė rakto.

Rugpjūčio 29 d. – Seminaristai jau nuo Naktinės maldos trims dienoms įniko į rekolekcijas, kurias vedė naujasis Seminarijos dvasios tėvas kun. Rimgaudas Šiūlys. Klierikus pradžiugino neilgos konferencijos ir pavyzdžiai iš pamokslų, kadaise sakytų vaikams.

Rugsėjo 2 d. – Naujųjų mokslo metų inauguracijos iškilinėse drauge su J. Em. Kardinolu Audriu Juozu Bačkiu ir J. E. vyskupu Juozu Tunaičiu, Seminarijos vadovybe bei dėstytojais dalyvavome šv. Mišių aukoje. Homilijoje Kardinalas paragino tu-rėti drąsos sutikti ir atpažinti Jėzų daugelyje mūsų gyvenimo sričių. Inauguracinėje kalboje Seminarijos Rektorius linkėjo kovoti ir rizikuoti dėl Dangaus karalystės. O Inauguracinę paskaitą apie Gerojo Dievo smurtą skaitė Šventojo Rašto disciplinų dėstytojas kunigas Daniel Dikevič.

Rugsėjo 3 d. – Kunigas Žydrūnas Vabuolas kartu su diakonu Žydrium Kuzinu pakvietė visą bendruomenę ir ypač mūsų pirmakursius į jaukų susipažinimo vakarą. Visi kursai turėjo progos parodyti savo kūrybiškumą ir prisistatyti. O pirmakursiai dalijosi pašaukimo atradimo istorijomis, išsamiai pasakojo apie savo gyvenimą, pomėgius ir lūkesčius.

Rugsėjo 4 d. – Nekantraudami pirmą sykį skubėjome į

sekmadienines praktikas, trokšdami kuo greičiau pasinerti į pastoracijos vandenynus.

Rugsėjo 5 d. – Labai „lauktų“ paskaitų ir akademinį mokslo metų pradžia. Sveikiname pradėjusius tikro studentavimo sezoną.

Rugsėjo 12 d. – Vakarė sulaukėme mielos ir šeimyniškos šventės: palaiminimu, pasmilkymu ir pašlakstymu švęstu vandeniu išprašyti nelabieji iš mūsų kambarių, auditorijų, taip pat ir iš visų kitų strategiškai labai svarbių patalpų: rektorato, Rektoriaus, ugdytojų butų, kuriuose daugelis klierikų turėjo progą pirmą kartą apsilankyti. Visą naktį tvyrojo sodrus smilkalų kvapas, o koridoriuje mėtėsi beržų lapeliai. Kaip po geros pirties...

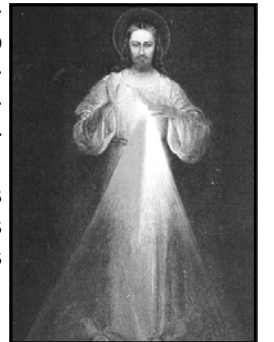

Rugsėjo 16 d. – Rektorių kunigą Robertą Šalaševičių ir ugdytoją kunigą Žydrūną Vabuolą sveikinome kunigyستės penkerių metų progą. Raudoni gėlių žiedai, be kita ko, išreikšė ir kankinystę.

Rugsėjo 20 d. – Kunigo Žydrūno sukviesti, su įvairia atributika rinkomės į konferencijų salę pasidalinti Kelne išgyventų XX Pasaulio jaunimo dienų nuotaikomis. O nuotykių tikrai būta: nuo apvogimo iki pasiklydimo Kelne. Klierikai džiaugėsi pirmą kartą susitikę ar bent netoliese pamatę praeinantį gyvą popiežių. Svajojome ir apie kitas jaunimo dienas Sidnėjuje.

Spalio 4 d. – Dievo Gailestingumo šventovėje Seminarijos bendruomenė kartu su J. Em. Kardinolu Audriu Juozu Bačkiu šventė jo vyskupystės septyniolikos metų sukaktį. Po šv. Mišių meldėmės Gailestingumo vainikėlį, o kurijoje, pasveikinę Ganytoją, iškilmingai vakarieniavome...

Tađdien J. E. vysk. Juozas Tunaitis Bernardinų bažnyčioje kunigyستės šventimus suteikė mūsų Seminarijos studentui ir išmintingam dėstytojui diak. Arūnui Pranciškui Peškaičiui OFM.

L aikas – irzlus mano palydovas. Jis nepaliaudamas nuolat mane ragina skubėti, konkuruoti, būti geriausiam ir neatsilikti nuo mados. Jis supranta vieną žodį – veikti, ir nurimsta tik tada, kai man labai puikiai sekasi ir visi darbai gerai klojasi.

Laikas – mano priešas nenuorama.

Įkyriai primindamas apie save, kai neturiu ką veikti ir daug tinginiauju, jis neduoda man ramybės. Tuomet prisimenu iš kitų žmonių girdėtų įvairiausių pasiūlymų, kaip jį įprasmiti ir gerai praleisti.

O jei nesiseka, tai tiesiog... užmušti laiką.

Laikas – mano bičiulis. Viešpatie, padėk man iš tiesų susidraugauti su Tavo skirtu laiku ir visas progas tinkamai išnaudoti darbui ir poilsiui, kad su šypsena keliaučiau, būčiau laimingas žmogus ir neščiau džiaugsmą kitiems...

Dorothy SAYERS

LAIKAS NUSISYPSOTI

Dėstytojai demaskuoti!

Visi studentai, taigi ir Seminarijos klierikai, labai įdėmiai klauso savo dėstytojų. Kai kurių garbių profesorių frazės tokios sodrios ir reikšmingos, kad gerai pastudijavus galima rasti daugybę potekstų. Štai keletas reikšmingų perkeltinės prasmės sakinių. Skliausteliuose pateikiame tikrąją apgaulingų žodžių esmę.

* Šį darbą reikėtų truputį pataisyti. (Tiesą sakant, aš neturėjau laiko jį skaityti).

* Nedaug žinoma apie... (Aš nežinau nieko apie...)

* Atsineškite tekstą į paskaitą. (Nežinau kaip dėstyti, bandysime prastumti laiką skaitydami).

* Šią svarbią temą panagrinėsime išsamiau. (Tai mano mėgstama disertacijos tema, jos teirausiuos per egzaminą).

* Egzaminas apims visą nagrinėtą medžiagą. (Tikiuosi, kad per penkiolika minučių pasakysite viską, ką pasistengsiu ištempti per 13 savaičių).

* Tai išplaukia iš konteksto. (Užmiršau apie tai papasakoti per paskaitą).

* Paskaitų lankymas privalomas ir į jį bus atsižvelgta per egzaminą. (Gana nuobodžiai skaitau paskaitas, bijau, kad neateisite).

* Tai neįeina į kursą. (Apie tai, ko mane klausinėji, neturiu nė „žalio“ supratimo).

* Pakalbėkime apie kontrolinį. (Pusė studentų jį parašė labai blogai).

* Nerašykite nieko ant lapo su klausimais. (Aš taip tingiu, kad tas pačias užduotis duodu kiekvienais metais).

* Per paskaitas aš mėgstu nukrypti ir į šalį. (Tada ir jūsų laikas linksmai bėga, ir man pinigai eina).

Pagalvota - Pasakyta - Užrašyta

Kam gi galvon nešauna genialių minčių? Ne visas jas apmąstome, dar mažiau užrašome, beveik visai kitiems nerodome. Vis dėlto redakcijai pavyko gauti keletą geležine studentiška logika paženklintų minties deimančių.

☺
Vasarą aš atostogavau ir kitokius darbus dirbau (iš vasaros refleksijų).

☺
Mano tėvai - ūkininkai. Sėdi, dėžes krauna... (iš klieriko autobiografijos).

☺
Mūsų kursas kartais būna kaip kisielius - juokiasi be reikalo (iš dienoraščio).

☺
Aš mokausi Seminarijoje, todėl labai mėgstu piešti... (iš klieriko katechezės).

☺
Gimtadienyje mus vaišino tortu ir petardomis. (laisvalaikio prisiminimų nuotrupėlė).

☺
Mes miegojom, bet mums garsiai nesimiegojo. (iš pirmakursių pasiaiškinimo ugdytojui).

☺
Nepatariu išmušti sąžinei dantų: nors tuo tarpu ir negrauš, bet vėliau – užčiulps mirtinai.

☺
(iš moralinės teologijos konspekto).

Pagalba

Maža mergytė mėgina pasiekti durų skambučių.

– Palūkėk, gal man pavyks, - vaikui į pagalbą ateina pro šalį visai atsitiktinai pėdinęs klierikas ir nuspaudžia skambučio mygtuką.

– Labai ačiū, - sušnabžda mergytė. - Nežinau, ką darysite jūs, bet aš jau sprunku.

Katechezė

Tikybės pamokoje vienas penktakursis klierikas klausia vaikų:

– Koks žvėrelis turi ilgą uodegą ir šokinėja nuo šakos ant šakos rinkdamas riešutus?

Petriukas atsako:

– Šiaip jau turėtų būti voverė, bet kadangi klausiate jūs, tai tikriausiai Jėzus Kristus...

Laisvalaikis

Bežioplinėdamas vieną popietę po miestą, klierikas užsuko į gyvūnų parduotuvę. Pamatęs didelę papūgą, tiesiog ėmė jos ir... paklausė:

– Ar tu, kvailėle, moki kalbėti?

– Aišku, smalsus baidykle! O tu ar moki skraidyti? – atrėžė pasipiktinusi papūga.

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Maketuotojas: Vitalis DAUPARAS

Bendradarbiai: Justas JASĖNAS, Vytautas KIRKA, Kęstutis PALIKŠA, Nerijus PAPIRTIS, Algirdas TOLIATAS

Šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
El. paštas: teesie@vks.lcn.lt